

РЕШЕНИЕ

№ 2297

гр. София, 08.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитрова, като разгледа дело номер **14024** по описа за **2012** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от АПК във вр. чл.19, ал.8 от ППЗСПЗЗ.

Образувано е по касационна жалба на З. Димитрова А., Р. Д. М., М. Н. М. и И. Н. М. срещу решение, постановено на 08.05.2012 г. от Софийски районен съд, I Гражданска колегия, 28 състав, постановено по гр. дело № 40874/ 2011 г. и по частната жалба на Общинска служба по З. О. Купел срещу определение от 28.09.2012 г., постановено по цитираното дело, с което е оставено без уважение искането на органа за изменение на решението в частта за разноските.

В касационната жалба са въведени оплаквания за неправилност на съдебното решение поради постановяването му в нарушение на материалния закон. Според подателя й районният съд не се е съобразил с указанията, дадени с решение № 3961/ 15.08.2011 г. на АССГ, III касационен състав по адм. дело № 6932/2010 г. Освен това не са изложени мотиви към коя дата следва да се определи дължимото обезщетение – към датата на признаване на правото на реституция на касаторите върху процесните имоти /когато те са били първа категория/ или когато е прието решението на ОСЗГ за определяне на обезщетението – когато същите са четвърта категория съгласно заключението на СТЕ. Поддържа се правилност на съдебния акт по чл. 248 ГПК

Ответникът по касационната жалба и подател на частната жалба Общинска служба по земеделие О. купел не ангажира становище по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение относно неоснователността на касационната жалба и на частната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното:

С решение от 24.06.2010 г. на СРС, 31 състав по гр. дело № 46966/ 2009 г. е отхвърлена жалбата на Н. М., З. А. и Р. М. срещу решение № 235/ 27.08.2004 г. и решение № 00168/ 10.06.2008 г. на ОСЗГ О. Купел. Това решение е отменено с решение № 3961/ 15.08.2011 г. по кас. адм. дело № 6952/2010 г. на АССГ, III касационен състав като неправилно – постановено при съществено нарушение на процесуалните норми и в противоречие с принципа на служебното начало в процеса – чл. 9, ал. 3 и 4 и чл. 171, ал. 4 АПК. Прието е в отменителното решение, че на наследниците на М. е признато, но не е възстановено с решение № 235/ 27.08.2004 г. правото на собственост в съществуващи /възстановими на терена/ стари реални граници върху имоти овощна градина с площ 2,0 дка първа категория в землището на кв. Ф., местността Б. и овощна градина с площ 7,4 дка – в решението е визирана категорията на първия имот, но не и на втория. Но в отмененото решение двата имота са с отразена четвърта категория. Следвало да е да допусне СТЕ. Наред с това СРС е упражнил недопустим косвен контрол за законосъобразност и неправилно се е произнесъл относно валидността на решение № 235/ 27.08.2004 г. на ОСЗ, с което на наследниците на Н. М. е признато, но не е възстановено правото на собственост в съществуващи /възстановими на терена /стари реални граници върху процесните имоти.

След повторно разглеждане на спора от СРС с решение от 08.05.2012г., постановено по гр. дело № 40874/ 2011г. СРС, I ГК, 28 състав е изменил Решение № 00168 от 10.06.2008г. на Общинска служба по земеделие О. купел, прието по преписка за обезщетяване вх. № 00168/ 19.10.2005 г., с което на наследниците на Н. Г. М., б.ж. на [населено място] е определено правото на обезщетение за признато, но невъзстановено право на собственост върху овощна градина с площ 2 дка, находяща се в землището на Ф., местността Б. и овощна градина с площ 7,4 дка находяща се в същото землище и местност в размер на 8451 лв, като е определил обезщетение на стойност 8848 лв.

Със същото решение Общинска служба по земеделие О. купел е осъдена да заплати на З. А., Р. М., М. М. и И. М. сумата 300 лв направени разноски за вещи лица на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

С определение от 28.09.2012 г. съдът е оставил без уважение искането на ОСЗ О. купел за изменение на решението в частта за разноските.

За да достигне до извода, че оспореният индивидуален административен акт на Общинска служба по “З.” – О. купел е частично незаконосъобразен относно определения размер на обезщетението, СРС е приел, че относими са нормите на Наредба за реда за определяне на цени на земеделските земи, като се е базирал на заключението на допуснатата и приета съдебно-техническа експертиза, според което и двата имота, предмет на решение № 00168/ 10.06.2008 г., са от четвърта категория, тъй като първоначално посочената по делото категория I към момента на отчуждаване е била локална и съответства на IV категория по предвидената и приложима в Наредбата за реда за определяне на цени на земеделските земи национална категоризация. Възприето е основното заключение на СТЕ, според което стойността на признатото, но невъзстановено право на собственост е 8488 лв /430 лв за 1 декар/ за

четвърта категория земя.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Контролът, който СРС е бил длъжен да упражни при проверката на действителността и законосъобразността на решение № 00168 от 10.06.2008г. на ОС ”З.” – О. купел, се е свеждал до обсъждане на критериите по чл. 146 АПК и в частност дали фактическите констатации, приети за установени от административния орган, правилно са били подведени под съответните разпоредби на закона. В настоящия случай първоинстанционният съд е разгледал и се е произнесъл по същество на административно-правния спор, като е изследвал съответствието на обжалваното решение с нормата на материалния закон, послужила за неговото издаване.

Решението по чл. 19, ал. 8 от ППЗСПЗ е част от обезщетителната процедура по ЗСПЗЗ, съответно ППЗСПЗЗ. Според посочената разпоредба, решението на ОСЗ се съобщава на заинтересованите лица по реда на ГПК и подлежи на обжалване само по отношение стойността на дължимото обезщетение. Решението по чл. 19, ал. 8 от ППЗСПЗЗ се постановява на основание влязло в сила решение по чл. 18ж, ал. 1 от ППЗСПЗЗ. За процесната земеделска земя в землището на кв. Ф. е приложима нормата на чл. 10б, ал. 1 от ЗСПЗЗ, съгласно която, когато имотите попадат в границите на урбанизираните територии, или са извън тях, но са застроени, или върху тях са проведени мероприятия, които не позволяват реалното им връщане, собствениците, респективно техните наследници, имат право на обезщетение по тяхно искане с равностойни земи от общинския поземлен фонд и/или с поименни компенсационни бонове.

В случая не се спори между страните по делото, че процесните имоти не може да бъде възстановен в старите му реални граници и подлежат на обезщетяване по посочения ред.

Определянето на стойността на дължимото обезщетение се извършва съгласно издадената на основание чл. 36, ал. 2 от ЗСПЗЗ Наредба за условията и реда за установяване на текущи пазарни цени на земеделските земи, приета с ПМС № 118 от 26.05.1998 г., обн. в ДВ, бр. 64/1998 г., с последващи изменения и допълнения, включително и в заглавието ѝ - Наредба за реда за определяне на цени на земеделските земи - ДВ, бр. 75/2006г. В тази наредба са регламентирани критериите и условията, които са водещи при определяне размера на обезщетението за земеделските земи, включително и по чл. 10б, ал. 1 ЗСПЗЗ, който попада в приложното поле на наредбата съгласно чл. 1, т. 1. от нея. Затова при извършването на съдебния контрол върху административния акт, какъвто по същността си е решението на колективния орган по поземлената собственост, съдът следва да прецени само дали ОСЗ „О. купел” е спазила законодателно регламентираният коефициенти и другите изисквания при определяне стойността на дължимото обезщетение. За да се отговори на този въпрос, за който безспорно са нужни специални познания от областта на оценяването, по делата с правно основание чл. 19, ал. 8 ППЗСПЗЗ се изслушват съдебни експертизи, които се възлагат на вещи лица, включени в списък, одобрен от министъра на земеделието и горите и от министъра на финансите. Това изискване произтича от разпоредбата на чл. 19а, ал. 8 от ЗСПЗЗ /нова - ДВ, бр. 99 от 22 октомври 2002 г./, която препраща към ал. 4, т. 1. от закона. В тази норма са посочени решенията на ОСЗ за определяне правото на обезщетение по реда на чл. 10б, чл. 10в и чл. 35 от ЗСПЗЗ с посочване на стойността на обезщетението, а това именно са

решенията по чл. 19, ал. 8 от ППЗСПЗЗ.

СРС в изпълнение на указанията в отменителното решение е приел заключение на съдебно-техническа експертиза и е постановил решението си в съответствие с приложимите материално-правни норми и при правилно кредитиране на заключението, според която размерът на обезщетението, определен по реда и условията на визираната Наредба за процесните недвижими имоти овощна градина с площ 2 дка, находяща се в землището на Ф., местността Б. и овощна градина с площ 7,4 дка находяща се в същото землище, и местност, следва да възлезе на 8848 лв. Цената се формира от два компонента: начална цена, която се коригира с коефициенти за диференциране. Първият компонент отразява размера на капитализираната поземлена рента според категориите на земеделските земи и пазарните условия в страната. Вторият компонент, обозначаващ диференциацията, се изразява с коефициентите по чл.4 - съществуващи обективно показатели, като площ на имота, поливност, отстояние от основни пазари, отстояние до строителните граници на най-близкото населено място и граници с път с трайна настилка. Всичко това показва, че определянето на стойността е изцяло нормативно регламентирана дейност, която следва да се извършва от органа по поземлена собственост без да се допускат нарушения на правилата на наредбата. Неотнормирано към спора е допълнителното заключение на СТЕ с оглед, удостоверение изх. № ПО 05 449/ 11.11.2011 г. на ОСЗ О. купел, според което двата спорни имота са IV категория. По така изложените правни доводи и аргументи и с оглед въведените в касационната жалба основания за отмяна на атакувания съдебен акт, решаващият съд в настоящия състав, приема, че обжалваното решение е правилно на основание чл.209 т.3 АПК и на основание чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК. Подадената касационна жалба е изцяло недоказана на въведените в нея основания, поради което следва да бъде оставена без уважение.

Постановеното на 28.09.2012 г. в производство по чл. 248, ал. 3 ГПК определение по същото дело е правилно и следва да бъде оставено в сила. Съдът се произнася по разноските само когато са поискани, доказани са надлежен документ, че са направени и това е станало до приключване на устните състезания. Наличието на тези изисквания е необходимо, защото съдът разполага с правомощието да измени постановеното решение в частта му за разноските, но само когато при направено искане е допуснал грешка или пропуск да ги присъди. Конкретният случай не е такъв. Искането за присъждане на разноски е допустимо на основание чл. 143, ал. 2 от ГПК и е дължимо с оглед изхода на правния спор. Същото е доказано и по размер, видно от приложените писмени доказателства.

Така мотивиран, Административен съд София - град, IX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.04.2010г., постановено по гр. дело № 28309/ 2009 г. на Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 45 състав.

ОСТАВЯ В СИЛА определение от 28.09.2012 г., постановено по гр. дело № 28309/ 2009 г. на Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 45 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.